

selv. Nu staar vi her overfor et lille Flertal, der vil prøve at paatvinge Danmark en Militærordning, der kan føre til de største Ulykker for os. Er det da ikke muligt, at man fra Kirkens Side kunde sige: Vi, der Dag efter Dag, Aar efter Aar forkynder Broderskabets Lære paa Tusinder af Prædikestole, vi, der er med med til at fortælle: Du skal ikke slaa ihjel, vi, der er med til at sige: Du skal elske din Næste som dig selv, du skal ikke gengælde ondt med ondt — kan vi staa tavse her og lade Socialdemokraterne være ene? Og naar saa Ulykken maaske en Gang kommer, naar disse Love fører os ud i Ulykke og Fordærv, vil man maaske bagefter komme og sige: Socialdemokraterne magtede jo dog intet.

Fra Regeringens Side regner man, at hvis det nu lykkes at gennemføre disse Lovforslag, bliver der forhaabentlig 2 Aar til, at vi skal have Valg, og i de 2 Aar vil Vælgerne glemme, vil lade Sagen gaa ud af Dagsordenen, Spørgsmaalet om Forsvarssagen vil da ikke være aktuelt længere. Der var et æret Medlem fra det konservative Folkeparti, der ved Sagens første Behandling erklærede, at Krigens Rædsler glemmes hurtigt — han mente: i de neutrale Lande, der, hvor man ikke direkte har dem for Øje. Regeringen og Regeringspartierne mener vel, at kan de faa Forsvarslovene gennemført i Dag, saa har de 2 Aar at løbe paa, og saa kommer der nye Spørgsmaal, og saa glemmes denne Sag. Jeg beder endnu en Gang Regeringen om at tage Hensyn til vore Ønsker om en Folkeafstemning. Men sidder Regeringen Ønsket overhørigt, lover jeg, at saa vil man fra Socialdemokratiets Side lige fra nu af og til næste Valgdag overalt, hvor vi møder frem, drage dette Spørgsmaal frem i Forgrunden. Regeringen og Regeringspartierne maa ikke tro, at det Spørgsmaal er glemt om 2 Aar. Naar de i Dag er bange for at gaa med til at spørge Vælgerne og høre Befolkningens Ønske — hvis Regeringen i Dag ved at gøre Sagen til et Kabinetsspørgsmaal tvinger adskillige Medlemmer til at stemme imod deres Overbevisning, saa lover jeg, at vil man ikke tidligere faa det at se, saa vil man om 2 Aar faa at se, hvorledes det nuværende Flertal vil blive fejlet til Side. (Bifald fra Tilhørerne).

Formanden: Hvis Tilhørerne ikke kan forholde sig rolige, maa de forlade Tilhørerpladserne, og Mødet kan da fortættes uden Tilhørere.

Pürschel: Inden vi gaar til Afstemning i denne Sag, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger paa det konservative Folkepartis Vegne dels for at begrunde, hvorfor vi gaar med til Lovforslagene, saaledes som de er, og hvorfor vi gaar med til at gennemføre dem nu, og dels for at gøre nogle Bemærkninger til Modstanderne af Lovforslagene. Men jeg skal her indskrænke mig til de Bemærkninger fra Modstandernes Side, til hvilke der knytter sig virkelig politisk Interesse. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde forleden Dag, at for Socialdemokraterne har Stillingen været uhyre let. Ja, netop saa let, som man kan tænke sig det, naar man er fjernt fra Ansvar, netop saa let har Socialdemokratiet taget paa denne Sag. Men under Krigen var Sagen ikke ganske saa let for de Herrer. Danmark staar i Dag, som det stod i 1909 — det stod virkelig det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og sagde her forleden Dag. Det er betegnende for, i hvilken Grad den danske Afdeling af det internationale Socialdemokrati har Blikket aabent for, hvad der sker ude i Verden. De smaa Ændringer i Verdenssituationen, der har fundet Sted siden 1909, de rører ikke det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen: Vi staar i Dag, som vi stod i 1909! — Saa sagde det ærede Medlem, at Afvæbningen gav jo ingen Garanti for, at Danmark kunde forblive uberørt af Krig; og det er rigtigt. Afvæbningen den giver ingen Garanti. Det understreger jeg meget stærkt (Afbrydelse). Og saa siger det ærede Medlem — der slet ikke behøver at gøre Brud paa Forretningsordenen for at faa mig til at svare paa det, der skal svares paa —, at han tror, at Afvæbning er mere betryggende end dette at have et Forsvar. Ja, det maa jo være rart at have den Tro; men det maa være kedeligt at have en Tro, som man ikke tør vise i sine Gerninger, og det har det ærede Medlem ikke ovovet, den Gang der var Lejlighed til at kæmpe for den. — Det ærede Medlem talte om vor Stilling til Sagkundskaben og sagde i den Anledning nogle smagfulde Bemærkninger om den ene Grøft og den anden Grøft. Det skal jeg ikke komme ind paa. Har det ærede Medlem Lyst til at beskæftige sig med, hvad der ligger i Grøfter, skal jeg ikke afholde ham derfra; men han skal ikke søge efter os der. Vor Stilling til Sagkundskaben er jo ikke den, at vi har sagt Farvel til den at vi er bange for den. Nej, vor Stilling